

[Madsen-Mygdal.]

servative Folkeparti synes at være tilbøjeligt til at indtage den stik modsatte Stilling. Jeg mener, at man skal tage ganske lidenskabsløst paa hele dette Spørgsmaal.

Vi fra Venstres Side mener, at den Fordeling af Skattebyrderne, der blev fastsat i Loven af 1926 med $\frac{3}{4}$ paa Bygningsværdien, er en Fordeling, som nogenlunde rammer det rigtige. Der kan naturligvis diskuteres om, hvorvidt $\frac{3}{4}$ er det rigtige Tal, men vi anser det ikke for et helt urimeligt Fordelingstal, og denne Fordeling er, som jeg nævnte før, ogsaa bevaret uanset dette Lovforslags Vedtagelse. Men naar Landbruget er i en Nødtilstand som den nuværende, forekommer det mig virkelig ikke afgørende, om Skatten skal svares af Grundskyldsværdi eller af Bygninger. Saa store Teoretikere er Landmændene ikke. Det afgørende for dem er, hvilket Beløb de skal svare. Hvor urimeligt højt er det Beløb, der skal svares i en Tid, hvor der overhovedet ikke er nogen Indkomst af Ejendomme, hvor meget kan det nedsættes? Det tror jeg har Interesse, det er det, der har Betydning. Om Beløbet skal svares af Grundskyldsværdien eller af Ejendomsskyldsværdien, naar Beløbet alligevel skal svares, tror jeg ærlig talt ikke har megen Interesse, navnlig ikke under de foreliggende Forhold. Det er selve Skattebyrdens Lettelse, det kommer an paa, og det er det, der dog i nogen Maade er naaet ved det Forslag, her foreligger med Udsigt til, at det kan gennemføres.

Det ærede Medlem har ogsaa kritiseret, at disse 20 Mill. Kr.s Nedsættelse i Ejendomsbeskatningen bliver dækket ved en Forøgelse af Indkomstkatten. Ogsaa vi kunde have ønsket, at det først og fremmest var blevet dækket ved Beparelser, som ogsaa tiltrænges, og som vi af andre Grunde uvægerlig maa komme ind paa i den Tid, vi gaar i Møde; men jeg vil dog sige, at naar vi taler om Fordelingen af Skat, og hvis endnu et Flertal i denne Sal er Tilhængere af det gode gamle Skatteprincip, at de direkte Skatter, for saa vidt som vi har direkte Skatter, skal fordeles efter Skatteevnen, maa vi mene, at saa er alligevel Indkomsten det bedste Udtryk for Skatteevnen, i hvert Fald et ganske anderledes godt Udtryk for den virkelige Skatteevne, Evnen til at bære Skatter, end Besiddelse af en Ejendom, der kun giver et stort Underskud og slet ikke har nogen Forbindelse med Indkomst.

Jeg kan godt deltage i Beklagelsen af dem, der skal svare denne Skat, men jeg

vil dog hævde, at de, der skal svare Indkomstskat og har Indkomst at svare den af, er bedre stillede end de, der ganske vist faar en Lettelse i deres Skat paa ca. $\frac{1}{3}$, men beholder de $\frac{2}{3}$ paa Ejendommen uden at have nogen som helst Indkomst at svare den af. Jeg tror, at enhver, der roligt og retsindigt overvejer Forholdene, maa indse, at i en Tid som denne er den Mand lykkelig, der har en Indkomst at svare Skat af, fremfor den Mand, der ingen Indkomst har, men Underskud og dog skal svare store Skatter til det offentlige.

Selvfølgelig mener vi ikke, at det her opnaaede er det, som i Virkeligheden er paakrævet. Det mente det konservative Folkeparti heller ikke i Oktober 1931, det mener det formentlig heller ikke i Dag, og for saa vidt kan vi være enige. Vi anser fremdeles den Skattebyrde, der selv efter dette Forslags Vedtagelse bliver tilbage paa Landbruget, for en urimelig Særskat, for en uforholdsmæssig stor Skat paa Landbruget. Selvfølgelig beklager vi ogsaa, at Lettelsen kun er gjort midlertidig her, men den er dog ikke saa midlertidig som den Lettelse, vi fik i Sommer, der kun gjaldt for 1 Termin, og jeg er desværre noget bange for, at den bliver noget mere varig, end vi alle sammen ønsker, den skal blive.

Men det er en Fejl, det kan man godt sige, at vi ikke har naaet mere, end at den er konjunkturbestemt og ikke varig. Derfor agter vi ogsaa fremdeles at arbejde for, at der gennemføres en virkelig Reform, der giver Landbruget fuld skattemæssig Retfærdighed, indfører skattemæssig Ligestilling for By og Land, hvad der ganske rigtig ikke er naaet ved dette Forslag.

Jeg spørger sluttelig det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen, idet jeg understreger, at der i og for sig ikke er nogen principiel Uoverensstemmelse mellem os om det ønskelige i at faa varige og virkelige Reforme paa dette Omraade: naar det nu ikke er muligt under de nuværende politiske Forhold at gennemføre det, som vi begge ønsker og tilstræber, er det saa rigtigt at tage det principielle Standpunkt, at man overhovedet ingenting vil, ikke vil forhandle, hvis man ikke kan opnaa det, som man anser for den fulde Retfærdighed? Ja i saa Fald kan Diskussionen gaa videre, og der kan holdes mange Taler om Sagen, men Resultatet bliver det, at Landbruget staar med en uformindsket og ganske urimelig Skattebyrde i Sammenligning med andre Erhverv. Vi har fra Venstres Side taget det Standpunkt uden i mindste Maade at